

BİR GÜZEL İNSAN ERCÜMEND ÖZKAN

İKTİBAS 15 Temmuz 2012

Yüksel Mert

<http://www.iktibasdergisi.com/bir-guzel-insan-ercumend-ozkan/>

Ercüment bey canı ve hayatı pahasına da olsa sözü esirgemezdi. Bu durumuna onu tanıyan herkes şahitlik eder. Hatta muhalifleri bile. Kaypaklığı sevmez, ikiyüzlülüğe pirim vermezdi. Makam, mevki, rütbe onu gerçekleri söylemeden alıkoymaz ve alıkoyamazdı.

Yüksel MERT

Onu seksenli yılların sonlarına doğru tanıdım. Daha önce kendisiyle ilgili hiçbir bilgim yoktu. Kendisine karşı müspet menfi bir ön bilgim olmadığı içinde onu hiçbir şekilde, hiçbir şeyin etkisinde kalmadan tanıtmaya ve tanımlamaya çalışacağım.

Bütün bilgiler birebir ilişkilerimdeki gördüklerim, duyduklarım ve onayladıklarımıdır.

İnsan demek, artı hata demektir. Bütün insanlar insan olmanın gerektirdiği bir sorumluluk altındadırlar. Bu sorumluluğun bilgisinde ve bilincinde yaşayarak hayata gözlerini kapayan Ercüment Özkan beyi rahmetle anarken cenabı hakkın, şefaatinin ve rahmetinin kendisiyle olması, dua ve temennisıyla başlıyorum.

Dünya insanlık ailesinin yüz akı, Türkiye Müslümanlarının önde gelen simalarından Ercüment beyle ilgili çok az ve öz ve de sınırlı ama kıymetli anılarımı başkalarıyla paylaşıp, paylaşmamayı ölümünden bugüne kadar düşündüm durdum.

Neden mi düşündüm?

Ercüment ağabeyinde çok iyi tanıdığı İktibas dergisi sayı: 181, sayfa 34 vefat ilanı olan, değerli insan babam Süleyman Mert'in ölümünden hemen sonra arkadaşlarının ve arkadaşlarımızın hepsi yığın yığın gelip başsağlığı dileğinde bulundular.

Hepsine candan teşekkür ediyorum.

Şükranlarımı o günün duyarlılığında bugünde anımsıyorum. Bu anlayışım ve anlayışımız {Mert ailesi olarak} ölünceye kadar aynı canlılık ve içtenlikle devam edecektir.

Dostlarımızın ölüm sonrası gösterdikleri trans hali duyarlılığını ve hassasiyetini keşke sağlığında, hasta halinde iken, ölmeden önce gösterebilirlerdi rahmetli babam bir ömür boyu özlemine çektiği Kuran'ı pratik Salih amelden istifade etseydi, memnun kalsaydı olmaz mıydı diye düşünüyorum.

Böylesine içten, gönülden duyarlı, samimi pratik göstergelerin, bir ölüm sonrası trans hali özelliğinde olmaması, kitap bilinci güzelliğinde, sonsuza dek sürmesini temenni ediyorum {Bakınız K. Kerim 15/99}

Bizim buralarda {Çukurova’da} bir söz vardır. Tabir haline gelen “Yok günümde benim halim sormayan var günümde halim sormuş ne fayda” mefhumu muhalifinden bir yorumla.

Ben yaşarken bazı güzellikleri benimle paylaşmayan ve benim yüzüme karşı sevgisini ve eleştirilerini izhar etmeyen dostlarımın, ben öldükten sonra benimle ilgili, bazı şeyleri yazmalarını konuşmalarını çok anlamlı bulmuyorum.

Bu mahsus ilkeli yorumumdan sonra, şunu ifadeye çalışıyorum ve şöyle diyorum. Ercüment Özkan beyin yaşamadığı bir dünyada, onunla ilgili bir yazı yazmak, benim için çok fazla bir anlam ifa etmiyordu.

Mutlaka yazdıklarımı onunla canlı canlı paylaşmak isterdim.

Onunla ilgili bütün yazılanları imkânlarım ölçüsünde, toparlayıp, döne döne okudum. Hepsini en ince teferruatına kadar büyüteç altına aldım. Onun hakkında yazı yazarların çoğunun köşesi vardı. Makamı, unvanı, patentı, rütbesi vardı kuşkusuz.

Çoğu da medyatik manşetten tanınan insanlardı.

Ben onlara göre çok izbelerde kalırdım.

Ve onlar beni yazı diye yazarlardı.

Üstelik çoğunda Ercüment beyin akranlarıydı. Hatta benden önce tanıyorlardı. Bu güzide insanların yazılarıyla anlatılan Ercüment beyle ilgili, hem de vefatından yıllar sonra hem de onsuz bir dünyada “Yazmam anlamsız olur, ilkeme rağmen” beni onunla ilgili birkaç satırda olsa anımı yazmaya iten sebep neydi kısaca anlatayım.

50 yıldan beri elimden, dilimden düşürmemeye dikkat ettiğim her okuduğumda yepyeni şeyler öğreten, adeta yeniden beni gençleştiren, bana hiçbir kitaptan almadığım duygular yaşatan Kur’an-ı Kerim’in 67 süresi olan mülk suresinde “ölüm”ü yaratılmışlar kategorisinde 67/2 tefsir ettiğini gördüm.

İnsan yaratılmışlar içinde bir numara olarak anlatılıyordu kerim kitabımız Kuran’da.

Hem de en güzel ifadesiyle 95/4.

Bunu uzun uzun düşündüm.

Evet insanda, ölümden yaratılmışlar kategorisinde olduğuna ve ölümden insan için olduğuna göre, insan neden kendisi için olan ve de kendisinden alt sırada olan, ölüm’ve hayata’ karşı neden bu kadar acizdi bu acziyetin ve zayıflığın nedeni ne olabilirdi?..

İnsanın bu iki şey karşısındaki alçaltıcı tutumu, kitabi, orijinal, otantik, bakir kimliğiyle örtüşmüyordu, çelişiyordu.

Ya kitap bakir özelliğini kaybetmişti, ya da kitaba yaklaşan insan bekâretini, doğallığını kaybetmişti?

Birincisi, mümkün değildi 15/9.

İkincisi gerçektir 7/169. Nasıl olsa bağışlanacağız cehennemde biraz yandıktan sonra çıkıp cennete gideceğiz. Sayılı günlerde ateş bize dokunmaz, ne kadar günahkâr olsak da peygamber bize şefaah eder gibi kitapla çelişen Emevi'nin kutsal peygamber sertifikalı uydurmaları, Cem evinin de işlevsel kitabi pratiğinin yönünü duygusal soy ağacı çizgisinden hareketle, bir semavi değil, semahi kısır döngüye bıraktığı acı bir gerçektir, kitaba ve keskin uyarılarına rağmen. 6/153,7/3}

Çeşit çeşit hak yol {mezhep} diye ifade edilen çizgiler belirdi bu parti {hizip} liderleri yan tanrı sıfatlı, unvanlarıyla "Maliki, Şafi, Hanefi, vb." gibi.

Gözünü açan İslam âleminin yeni doğan çocuklarına bu isimler ve yollar dayatırcasına tanıtıldı ve sevdirdi.

Rağmen öğretilen bu öğretilerden sonra Kutsal kitabımızda ilk emir olan Oku emrini yerine getirmekle mükellef olan O kullara, okullarda Allah ve nübüvvet üyeleri yerine, yukarıda zikredilen mezkûr kullar ve o kulların koyduğu prensipler ve kurallar kitaba rağmen 7/3 tanıtıldı ve okutuldu.

Sonuç malum.

Bu insanların yüzünden Allah'ın hür doğan ve hür yaşama hakkı olan kulları Âlemlerin rabbi olan Allah'ı ve onun gönderdiği kitabı ve kitabın tebliğcisi olan nebilere ve son Nebi Muhammedi ve onun samimi takipçilerini tanımadılar ve tanıyamadılar.

Dolayısıyla kitabi temel evrensel prensipleri gereği gibi değerlendiremediler.

Mevcut durum bu doğal olmayan yapılanmanın yanlı ve yanlış sonuçlandır.

Sonucu değerlendirip potansiyel suçlu aramak yerine, sebepler üzerinde durmanın gerekliliğine inananların en önde gelenlerinden birisi de Kuşkusuz yazımın konusu olan Güzel İnsan Ercüment ÖZKAN'dı.

Bir gün kendisini Adana'ya davet ettim.

Sağ olsun geldiler bu konuda son derece samimiydi ve duyarlıydı.

Davetlere tüm güçlüklerle karşı icabet ederdi. Buradan da Mersin'e gidip bir düğünde konuşma yapacaktı. Kardeşim Nizami, ben ve Ercüment bey birlikte Mersin'e hareket ettik. Konuşmanın yapılmasına bir gün vardı.

Ancak düğün merasimi başlamıştı.

Bizi şu an evi ve ev sahibini tanımadığımız ancak yüzde sekseni Refah partili olan bir mekana götürdüler.

Ercüment bey canı ve hayatı pahasına da olsa sözü esirgemezdi.

Bu durumuna onu tanıyan herkes şahitlik eder.

Hatta muhalifleri bile.

Kaypaklığı sevmez, ikiyüzlülüğe prim vermezdi.

Makam, mevki, rütbe onu gerçekleri söylemeden alıkoymaz ve alıkoyamazdı.

Son derece nazik, babacan ve efendi bir insandı.

Ancak gerçekleri anlatmada bir aslan kesilirdi.

Onu kontrol etmek imkânsızdı, o konuşurken her an her şey olabilirdi.

Ve nitekim burada da olan oldu Refah liderinin düşüncelerine ve müntesiplerine çok ağır eleştiride bulundu.

Ortalık savunma ve tepki cevaplarıyla tam bir curcunaya dönmüşken; haremlik bölümünden bir hanımefendi Ercüment beyi hanımlar bölümünden çağırdıklarını söyledi.

“Bu satırların yazarının böyle uydurma bir haremlik selamlık anlayışıyla uzaktan yakından bir alakası yoktur, dünya insanlık ailesinin tamamına kapımız sonuna kadar açıktır.

Hele, hele mümin Müslüman kardeşlerimize, sadece evimiz değil, gönül hiltonlarımız da sonuna kadar açıktır.

Neden mi?

Mümin kardeşlerimden en küçük bir kuşkudan Allah’a sığınırım. Bu kitabi anlamda Müslüman olmanın temel şartıdır. {Bakınız: 49/15}”

Bu duygular içinde tekrar konuya dönüyorum.

Ercüment bey hanımlar bölümüne gittiğinde, bende bu fırsattan istifade ederek, düğün sahibiyle müşterek dostumuz ve dostluğumuz olan Aslen doğu Anadolu olup, uzun yıllar Mersin’de ikamet etmekte olan, çevrede bir hayli itibarlı, saygın ve efendiliğiyle biraz da külhanbeyliliğiyle tanınan bir ağabeye telefon açarak gelmesini söyledim.

Hemen arabasına atlayıp geldi.

Ercüment bey hanımlar bölümünde bir saatten biraz daha fazla kaldıktan sonra nihayet bizim bölüme geldi. Biraz içgilli, kırgın, biraz da kızgındı. Tabi kendisini ben davet etmişim. Site-mine hazırdım.

Dedi ki hanımlara güzel güzel konuşurken, tam da konuya trans olmuşken, yaşlı bir hanımefendi, “Ülen oğlum şu suratına bak, gara aptal gibisin yüzünde hiç nur, meymenet yok. Birde Allah’tan, kitaptan, peygamberden bahsediyorsun utanmadan.”

Ben de dedim ki; bire anam Zonguldak maden ocaklarında çalışan işçi yurttaşlarımız gibi, alnımın tam ortasına bir lambamı takayım yüzümü ışıltması ve beni parlak göstermesi için.

Ben de böyle bir kulum, rabbim beni de böyle yaratmış.

Bu esprili konuşmadan sonra Halit beyle tanıştılar ve o gece Ağa beyde kalmaya karar verildi.

Ağa bey çok konuşmayı sevmeyen, az ve öz konuşan kitabi anlamda çok fazla bir birikimi yok, ancak hayat mektebinin başarılı öğrencilerinden birisi. Bize, misafirlerine onca adamları, yakınları olmasına rağmen, kendi elleriyle yoğurarak bir çiğköfte ikramında bulundular.

Yakın zamanda tanışmış olmalarına rağmen Ercüment beyle birbirlerini çok sevdiler.

Samimi bir kaynaşma oldu. Geç vakitlere kadar sohbet devam etti ve uyuduk ve uyandık. Herkes yorgun ve Ercüment bey daha da yorgun. Sabah kahvaltısından sonra Ağa beyin inşaatı yeni bitmiş. İşyerine doğru yola koyulduk.

Tüm yorgunluğuna ve de rahatsızlığına rağmen, Ağa beyin inşaatı gezelim teklifini büyük bir iştihak görüntüsü içinde kabul eden Ercüment Özkan bey, Ağa bey ve ben, yedi sekiz katlı inşaatın tepesine çıktık indik.

Yazıhanede oturuyoruz çaylar ikilendi ve sohbet koyulaştı.

Ağa Bey, Ercüment beye bir çek koçanı uzattı, dergiye mütevazı bir yardımımız olsun kaç lira yazarsan yaz diye.

Konuyu paranteze alarak şunu belirteyim o an ikimizin de ekonomik durumumuz bir hayli zayıftı ve hatta Adana- Mersin yol paralarımızı kardeşim Nizami MERT vermişti.

Ercüment Bey, yüz hatlarında jest ve mimiklerinde, en küçük bir değişiklik olmadan, samimi-yetin bütün içtenliğiyle, şöyle dedi: “Sağ ol, bizi tanı, ihtiyacımız olursa sana çekinmeden söyleriz. Teşekkür ederim. Seni dergiye abone yapalım.” ve yaptı abone ücretini de almadı.

Ağa abi ısrarlı mutlaka bir şey verecek, bir yazlık ev teklifinde bulundu mülküyle ve tapusuy-la birlikte, Ağa bey kararlıydı mutlaka bir şeyler vermek arzusundaydı.

Sonunda Ercüment bey ısrarlı yalvarmalarına dayanamadı Ağa beyin, bir yaz döneminde, ailecek bir aylık tatil sözüyle teskin etti.

Sevgili dostum merhum Ercüment beyin bu nevi şahsına mahsus İNSANCA VE MÜSLÜMANCA telakki ettiğim örnek davranışlarını, her şeyin alt üst olduğu, ölçülerin değiştiği her şeyin dejenere olduğu böyle bir dünyada tekrar tekrar anlatmak istiyorum artık bir kere değil binlerce defa...

Aynı seyahatte periyodik sohbetlerden birinde, bir ülkenin devlet başkanına i... dedim.

Kaşlarını çattı yüz hatları değişti, son derece ciddi ve sert bir üslupla: “Oğlum Yüksel dedi beraber mi oldunuz?”

– Yok abi.

– Pekâlâ, tanıyor musun?

– Medyadan tanıyorum. Ama abi, insanlığa özellikle Müslümanlara yaptığı zulüm ortada, görmüyor musun? Dedi ki: “Ne olursa olsun hiç bir insana hiç bir şekilde küfür ve hakaret yapamazsın, yapmamalısın...”

Üstelik iddianı ispatlayamaman halinde ömür boyu müfteri ilan edilirsin.

Şahitliğin kabul edilmez” dedi ve de ekledi “Bundan böyle birlikteliğinizde böyle bir hatanı tespit etmem halinde dostluğumuz biter” tehdidiyle de eleştirisini tamamladı.

Konu bir hakkın ve haklının tespit edilmesi ise Ercüment Özkan beyin tavrı buydu.

Ölünceye kadarda bu güzel tavrını sürdürdü.

Ne medyatiklerin vizyonu onu değiştirdi.

Ne de Türkiye’nin başkentinin yoğun sirkülasyonunun med cezirleri ona etki edebildi.

O konuşmanın yasak olduğu bir dönemde de, olmadığı dönemlerde de hak bildiği şeyleri en küçük bir taviz dahi vermeden yazdı, konuştu, yaşadı...

Kendisini hiç bir zaman, konuya sahneye, seyirciye göre değiştirmede.

Ölünceye kadar dikbaşlı değil, başı dik, dimdik yaşadı.

Bu örnek sünneti {yaşamı} İktibas dergisiyle dalga dalga yayıldı Türkiye sathına.

İnanç ailelerinin gönlünde bir taht kurdu yaşantısıyla.

Türkiye’nin doğusundan batısına güneyinden kuzeyine, Allah rızası için uzun yürüyüşünü bıkmadan usanmadan sürdürdü.

Bu tebliğ ve irşat seyahatlerinin en sonuncusunu Adana’ya Çukurova’ya yapmıştı.

Çukurova’nın sıcak, sınımsız insanlarının sıcaklığından pek hoşnut olmuştu anlaşılan ki, bir daha dönmedi soğuk bölgelere dönemedi...

Derdi ki “bu dünyada insan Allah’a kul değilse gereği gibi bir bedeli vardır”. Evet değişen ve gelişen dünyada her insanın bir bedeli vardı, ödenir satın alınırdı.

Çoğu gizli servis elemanlarının köstebek çıkması, en güzel ajan kullanıldığını bilmeyen ajan-
dır esprisince kuşkusuz. İyi niyet, hasbilik, samimilik yeterli değildi.

Kur’ani bilgi, bilinç, şuur, feraset ve temel gerekliydi.

Aksi halde bedeli şöyle veya böyle ödenir, satın alınabilirdi insanlar.

Ama Müslüman insanın bedeli de cennetti. 9/111. Olup bitmiş bir alış-verişti bu.

Çünkü onun rabbi sahibi, efendisi yenilerin ifadesiyle patronu “Her şeyin yaratıcısı ve yöneticisi Rahman Rahim Allah {c. c.} idi. Can ve mal karşılığında cenneti yazmıştı ona. Onun dışında dünyevi, en görkemli saraylar, villalar, hatta trilyonlar, septilyonlar ona bedel olamazdı.

Çünkü o bunların ötesinde üstünde bir değere sahipti.

Kendisinin haricinde her şey onun hizmetine yaratılmış ve emrine verilmişti.

İşte böyle örnek bir hayatı hayat haline getiren, resullere varis olma misyonunun sorumluluk ve bilincinde olan, hak yolunda söylenmesi ve yazılması gerekenleri peygamberi bir düsturize içinde, apaçık erkekçe ve mertçe anlatan {5/67}

Hayatın bütün rizikolarına rağmen, müstakim yolda yürümenin alternatifsizliğini bir ömür boyu, dost ve düşmanın şahadetiyle şahsında kristalleştiren Ercümen ÖZKAN beyi rahmetle anıyorum.

Rabbimizin rahmetinin ve şefaatinin kendisiyle olması temenni ve duasıyla..